

Aleja WALENTEGO ROŹDZIENSKIEGO jest jedną z najważniejszych dróg w środkowej części województwa śląskiego, a także głównym szlakiem wyjazdowym z Katowic w kierunku Sosnowca, Będzina, a dalej Częstochowy i Warszawy. Obecnie fragment al. W. Roździeńskiego od ronda do węzła z ul. Murckowską funkcjonuje jako część drogi krajowej nr 79, a od węzła na wschód – jako droga ekspresowa S86. Aleja rozpoczyna swój bieg przy rondzie im. gen. J. Ziętka. Jest ulicą dwujezdniową, ma trzy lub cztery pasy w każdą stronę i pasy awaryjne. Krzyżuje się z ulicami Uniwersytecką i Olimpijską. W dalszym biegu odchodzą od niej przecznice — po stronie parzystej: Bankowa, Jerzego Dudy-Gracza, Bogucicka, Miedziana, ks. Jerzego Popiełuski; po stronie nieparzystej: Tadeusza Dobrowolskiego, ks. Leopolda Markiecki, Szwedzka, Pod Młynem. Za wiaduktem kolejowym (nad linią Szopienice-Siemianowice Śląskie) znajdują się węzeł drogowy z ul. gen. Józefa Hallera (w dzielnicy Dąbrówka Mała) i zjazdy do kolejnych centrów handlowych (Max-Fliz i Roździeń). Za mostem na rzece Brynica, już w Sosnowcu, droga także jest nazywana al. Walentego Roździeńskiego. W granicach Katowic posiada ona długość około 5,5 kilometra.

Na zdjęciu odcinek al. W. Roździeńskiego (widok w kierunku zachodnim).

Aleja Walentego Roździeńskiego jest najmłodszą ulicą prezentowaną w tej publikacji — ma około 60 lat. Droga od początku istnienia nie zmieniła swojego przebiegu — została jedynie poszerzona, a ruch usprawniono poprzez wzniesienie kilku wiaduktów i w latach 2004–2006 — tunelu pod rondem gen. J. Ziętka.

Powstała między rokiem 1950 a 1956. Uchwałą katowickiej Miejskiej Rady Narodowej z 30 października 1956 roku nadano jej nazwę „aleja Walentego Roździeńskiego”. Pierwotnie była to ulica dwukierunkowa, jednojezdniowa. Początkowa część jej biegu (od ronda do ul. Bankowej) to dawny, poszerzony fragment ul. Kopalnianej — stanowiła przedłużenie na wschód ul. Chorzowskiej. Skrzyżowanie obecnych ul. Chorzowskiej, al. W. Korfatego i al. Walentego Roździeńskiego było normalnym skrzyżowaniem czterolotowym, później posiadającym sygnalizację świetlną.

Od skrzyżowania z ul. Bankową droga biegła równoległe (nieco na południe) do ul. Kopalnianej (między nimi mieściły się ogródki działkowe). Po południowej stronie alei znajdowały się resztki stawów, zbiorniki wody z płuczki węgla nieodległej kopalni Katowice i tereny podmokłe — rozlewiska Rawy — a po północnej zabudowa KWK „Katowice”. W rejonie skrzyżowania z ulicami L. Markiecki i Bogucickiej istniał duży kompleks ogródków działkowych, do których przylegały dwa stawy. Następnie al. W. Roździeńskiego krzyżowała się z ul. Ryszarda prowadzącą do bogucickiej kolonii Drajok. W połowie lat 50. zbudowano dwa wiadukty kolejowe nad drogą: pierwszy — wąskotorowy — prowadził do bogucickiego szybu Ludwik, drugi — położony bardziej na wschód — do szybu Generała Bema. W dalszym biegu nadsypano teren, gdyż w rejonie dzisiejszego Centrum Handlowego „Dąbrówka” znajdowały się obszary podmokłe.

Mapa z roku 1960 ukazuje dalszy bieg al. W. Roździeńskiego. Przed skrzyżowaniem z dzisiejszą ul. Miedzianą znajdowała się granica Katowic z Dąbrówką Małą — ówczesną dzielnicą miasta Szopienice (włączone do Katowic w roku 1960). Zostały wzniesione kolejne dwa wiadukty: nad linią kolejową Szopienice-Siemianowice Śląskie oraz linią wąskotorową z piaszkowni w Dąbrówce do kopalni Wieczerek w Nikiszowcu. Powstało też równorzędne skrzyżowanie z ul. gen. Józefa Hallera (ówczesna ul. J. Marchlewskiego w Szopienicach, później — po połączeniu Szopienic z Katowicami — ul. Zjednoczenia Partii). W dalszym biegu szosa prowadziła nad rzeką Brynica, w kierunku Sosnowca i dalej — do Będzina (mapy z lat 1957 i 1960 zawierają zapis „Będzin” przy al. W. Roździeńskiego).

20 lipca 1965 roku zostało oddane do użytku wielofunkcyjne rondo na skrzyżowaniu ówczesnych ulic Armii Krajowej, Feliksa Dzierżyńskiego i al. W. Roździeńskiego. Przejścia podziemne z lokalami usługowymi zaprojektował W. Lipowczan. Dwa lata później (1 września) w okolicy ronda (obecnie gen. Jerzego Ziętka) odsłonięto pomnik Powstańców Śląskich (szerzej omówiony w prezentacji al. Wojciecha Korfatego). Według planu miasta z roku 1970 al. W. Roździeńskiego była już wtedy ważną drogą — trasą E16, którą poszerzono w latach 1963–1965. W tym czasie w rejonie skrzyżowania z ul. Józefa Hallera (ówczesna ul. Zjednoczenia Partii) wzniesiono bloki miesz-

Aleja na planie miasta z 1957 r.

kalne — tzw. osiedle Przedwiośnie (równocześnie zlikwidowano linię kolejki wąskotorowej z piaszkowni). W roku 1972 przy al. W. Roździeńskiego 1, obok Spodka, zakończono budowę wieżowca Śląskiej Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych (Śląska DOKP). Biurowiec zaprojektowany przez J. Gottfrieda stanął w miejscu dawnego toru do kopalni Katowice. W latach 1972–1978 i 1980–1982 w miejscu, gdzie dawniej nad Rawą istniały stawy i osadniki wód popłuczkowych z kopalni Katowice, powstało osiedle mieszkaniowe złożone z siedmiu 24-kondygnacyjnych wieżowców, zwane Gwiazdami, gdyż podstawa owych bloków ma kształt ośmiobocznej gwiazdy.

W Bogucicach w latach 70. XX wieku dawne ogródki działkowe i stawy w rejonie skrzyżowania z ulicami Bogucicką i L. Markiecki zlikwidowano. Wytyczono tu duży węzeł drogowy (tzw. węzeł FSM) łączący al. W. Roździeńskiego z również poszerzoną ul. Murckowską (prowadzącą w kierunku Tychów) i nowo powstałą ul. Bagienną (prowadzącą w kierunku Mysłowic). Prace przy budowie węzła rozpoczęto w styczniu 1976 roku, a projektował go zespół inżynierów B. Mierzwa, G. Janota i T. Tomaszewski z Biura Projektów Budownictwa Komunalnego. Inwestorem była Okręgowa Dyrekcja Rozbudowy Miast. W wyniku budowy linii kolejowej do KWK „Katowice”, a następnie węzła, zlikwidowano większą część dawnej kolonii Drajok. Został także przerwany ciąg ulic Markiecki-Bogucicka; w zamian powstała kładka dla pieszych nad al. W. Roździeńskiego. Wyburzono ją w roku 2003 i wybudowano w tym miejscu przejście podziemne. W połowie lat 70. XX wieku powstała też druga kładka nad jezdniami, na wysokości wyjścia z tunelu z kopalni Katowice. W jej rejonie istniała zawrotka dla jadących od strony Sosnowca (chodziło o umożliwienie dojechania do ul. Bogucickiej po zlikwidowaniu jej wspomnianego przejeźdnego skrzyżowania i ul. L. Markiecki, regulowanego światłami) na kierunek powrotny (de facto więc od ul. L. Markiecki do ul. Bogucickiej). W tym czasie nad aleją zbudowano także wiadukt ul. Emila Dawida (uchwałą Rady Miasta Katowice z 11 maja 1992 roku nazwę zmieniono na ul. Bohaterów Monte Cassino).

Między rokiem 1978 a 1983 al. Walentego Roździeńskiego została zmodernizowana, m.in. zbudowano bezkolizyjne skrzyżowanie z wiaduktem i zjazdami do dzisiejszej ul. gen. J. Hallera.

W rejonie obecnego Centrum Handlowego Dąbrówka w latach 70. i 80. XX wieku mieścił się zespół baz transportowych i magazynów, m.in. Przedsiębiorstwa Transportowo-Spedycyjnego Budownictwa Węglowego (al. W. Roździeńskiego 188b), Przedsiębiorstwa Robót Elektrycznych nr 3 Elektromontaż (al. W. Roździeńskiego 190b) oraz baza sprzętu Katowickiego Przedsiębiorstwa Budownictwa Przemysłowego (al. W. Roździeńskiego 200).

W roku 1978 przy al. W. Roździeńskiego 201–203 wzniesiono sklep Nowosam-Roździeń, w drugiej połowie lat 80. XX wieku, pod numerem 91/93 — Katowicką Fabrykę Mebli — a obok niej firmowy salon meblowy Agata (przebudowany w 2008 roku). W rejonie węzła z ul. Murckowską powstały salon samochodowy i stacja obsługi Polmozybit (al. W. Roździeńskiego 170). Druga połowa lat 90. to rozwój budownictwa handlowo-usługowego wzdłuż alei. Wzniesiono m.in. Centrum Handlowe Dąbrówka (al. W. Roździeńskiego 198). W 2000 roku wybudowano hipermarket IKEA (al. W. Roździeńskiego 95), a w 2005 roku oddano do użytku Park Handlowy Rawa

A to ciekawe!

Z badań Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad przeprowadzonych w roku 2010 wynika, że trasa (na odcinku Katowice–Sosnowiec) była wtedy drogą o największym natężeniu ruchu w Polsce — ponad 100 000 samochodów na dobę.

Aleja W. Roździeńskiego w rejonie obecnych salonów samochodowych w latach 60. XX w. (po prawej widoczny szyb podsadzkowy kopalni Katowice). Na sąsiedniej stronie to samo miejsce współcześnie.

Okres przedwojenny — pole, w miejscu którego powstanie w latach 50. XX w. aleja W. Roździeńskiego.

Aleja Walentego Roździeńskiego w momencie jej utworzenia. Zdjęcie przedstawia to samo miejsce, które jest pokazane na planie obok.

Centrum Biznesowe Roździerńskiego 91 znajduje się w sąsiedztwie Centrum Handlowego Rawa Park, Ikea, oraz Castoramy i CH Dąbrowka.

(al. W. Roździerńskiego 97). W latach 2000-2001 wyremontowano wiadukty w ciągu al. W. Roździerńskiego nad linią kolejową oraz nad ulicą gen. J. Hallera.

W latach 2002-2007 ciąg ul. Chorzowska-rondo gen. J. Ziętka-al. W. Roździerńskiego został przebudowany — stał się częścią Drogowej Trasy Średnicowej. Powstało nowe rondo oraz biegnący pod nim ponad 600-metrowy tunel (otwarty 9 grudnia 2006 roku). W rejonie osiedla Gwiazdy wytyczono ulicę — im. Jerzego Dudy-Gracza — łączącą al. W. Roździerńskiego z ul. 1 Maja w Zawodziu. W latach 2010-2015 tereny po KWK Katowice zostały zagospodarowane pod tzw. „kwartał kultury”. Wzniesiono budynek Narodowej Orkiestry Symfonicznej Polskiego Radia (NOSPR, adres — pl. W. Kilara 1), Międzynarodowego Centrum Kongresowego oraz nowe Muzeum Śląskie. Wybudowano także przedłużenie ulicy J. Dudy-Gracza na północ; w 2013 roku nazwana ulicą Tadeusza Dobrowskiego.

Obiekty nieistniejące

Kopiec, na którym wybudowano imitację latarni morskiej

Usypany z inicjatywy Ligi Morskiej i Kolonialnej w rejonie obecnego skrzyżowania al. W. Roździerńskiego i ul. gen. J. Hallera w latach 30. XX wieku. W tym miejscu odbywały się różne uroczystości (np. obchody Dni Morza), a latarnia (potocznie nazywana basztą lub fasyngiem) służyła także jako punkt widokowy. Po II wojnie światowej obiekt zaczął popadać w ruinę, a na przełomie lat 60. i 70. XX wieku został zburzony. Resztki zostały usunięte podczas budowy wiaduktu nad ul. gen. J. Hallera (ówczesna ul. Zjednoczenia Partii).

Węzeł al. W. Roździerńskiego z ul. Bagienną i al. Murckowską w latach 80. XX w.

Widoczna wieża wyciągowa to szymb Ryszarda kopalni Katowice, zamiast kładki dla pieszych wybudowano przejście podziemne. Wraz z budową tego węzła przecięto ciągłość ulic ks. Leopolda Markieckiego i Bogucickiej.

Aleja Walentego Roździerńskiego w 2012 (powyżej) i 2018 roku (poniżej).

Zabudowania dawnej kopalni Jerzy (do 2011 roku przy al. W. Roździerńskiego 214)

Kopalnia działająca w latach 1844-1928. Była największym zakładem w Dąbrowce Małej. Po jej zamknięciu mieściły się tu różne firmy, a część obiektów stała pusta. Od lat 70. XX wieku budynki były zajmowane m.in. przez Przedsiębiorstwo Budowy Szybów. W roku 2011 historyczne obiekty wyburzono; powstały tu kompleks warsztatów samochodowych i salon firmy Hyundai oraz firma Centrum Klinkieru (która — co ciekawe — dostraczyła cegieł na gmach NOSPR-u).

Biurowiec Śląskiej Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych (al. W. Roździerńskiego 1)

Rozbiórkę części niskiej rozpoczęto w grudniu 2014 roku.

Komponujący się z otoczeniem gmach wzniesiono w latach 1965-1972 według projektu Jerzego Gottfrieda. Oddano go w całości do użytku w roku 1974. Wieżowiec o konstrukcji stalowej z okładziną z blach aluminiowych posiada 18 kondygnacji i wysokość całkowitą 80 m. Od 2001 roku w budynku znajdowało się kilka różnych pododdziałów PKP. W tym miejscu w latach 2016-2018 wybudowano wieżowiec KTW I, a w planach jest budowa wieżowca KTW II.

Warto zobaczyć

Biurowiec LC Corp „Silesia Star” (al. W. Roździerńskiego 10)

Pierwszy gmach biurowy wzniesiono między wrześniem 2013 a grudniem 2014 roku, jako obiekt o wysokości 3 metrów, z ośmioma kondygnacjami nadziemnymi i jedną podziemną oraz powierzchnią użytkową 27 000 metrów kwadratowych. Inwestycja wyniosła około 60 milionów złotych. Planowana jest także budowa obiektu „B” (na wschód od istniejącego). Cały kompleks, zaprojektowany przez pracownię APA Kuryłowicz & Associates, powstał na terenie dawnego Polmożbytu.

Hotele (al. W. Roździerńskiego 16 i 18)

W latach 1979-1981 wzniesiono hotel Warszawa (od 1 lipca 2001 roku — Novotel Rondo, obecnie jako Novotel Katowice Centrum). Obiekt z 11 kondygnacjami nadziemnymi wybudowała skandynawska firma YP-Group. Budynek powstał m.in. z inicjatywy Edwarda Gierka oraz I sekretarza Komitetu Wojewódzkiego PZPR w Katowicach — Zdzisława Grudnia. Nazwa „Warszawa” miała pod-

Aleja W. Roździerńskiego z lotu ptaka w 2009 r.

Nowa siedziba Muzeum Śląskiego (po prawej) po ukończeniu w 2013 roku budowy i w trakcie realizacji (na dole).

kreślać związek Górnego Śląska ze stolicą Polski. Obecnie czterogwiazdkowy hotel z 300 pokojami posiada m.in. centrum odnowy biologicznej i kryty basen.

W latach 2007–2008 pod numerem 18 powstał dwugwiazdkowy Etap Hotel ze 124 pokojami. Pięciokondygnacyjny obiekt o kubaturze 9313 m³ wybudowano na planie kwadratu według projektu firmy AGK Architekci. Obecnie mieści się tu Ibis Hotel.

Siedem wieżowców mieszkalnych — tzw. Gwiazdy (al. W. Roździeńskiego 86, 86 A, 88, 90, 96, 98, 100)

Wzniesione w latach 1972–1978 (pierwsze trzy) i 1980–1982 (pozostałe cztery) według projektu zespołu architektów: Henryka Buszko, Aleksandra Franty i Tadeusza Szewczyka. Każdy obiekt jest przewidziany na około 900 osób, posiada 27 kondygnacji (w tym 24 użytkowe) i powstał na planie ośmioramiennych gwiazd. Do roku 1978 wybudowano tu osiedlową szkołę (dziś Szkoła Podstawowa nr 2 im. Jana III Sobieskiego przy al. W. Roździeńskiego 82), a do roku 1982 — pasaż handlowo-usługowy. Wieżowce tworzą osiedle im. Walentego Roździeńskiego. Większość z nich należy do Katowickiej Spółdzielni Mieszkaniowej, dwa do gminy Katowice, jeden był własnością PKP (obecnie wspólnota mieszkaniowa).

Gmach centrum handlowo-usługowego Nowy Roździeń (al. W. Roździeńskiego 199)

Powstał w 2011 roku obok Nowosamu. Obiekt handlowy posiada 8000 m² powierzchni. Uroczyste otwarcie nastąpiło w październiku 2011 roku.

Nowosam-Roździeń (ul. W. Roździeńskiego 201–203)

Sklep wielkopowierzchniowy wybudowany na terenie dawnego przysiółka Pod Młynem dla zmotoryzowanych Nowosam-Roździeń (jeszcze w roku 1993 był największym domem handlowym w Katowicach). Obiekt powstał w miejscu dawnej cegielni, istniejącej tu na początku XX wieku, w której produkowano cegły m.in. na budowę kościoła pw. św. Antoniego w Dąbrówce Małej.

Po sąsiedztwie

Tuż za Spodkiem, aż do nowoutworzonej ul. Tadeusza Dobrowolskiego zaczyna się tzw. Kwartał Kultury, czyli trzy wielkie obiekty mające wypełnić przestrzeń po kopalni Katowice (obszar pomiędzy ul. Olimpijską a T. Dobrowolskiego) oraz sąsiedztwo Spodka, zajęte w części do tej pory przez parking, powstały na pohnutniczej hałdzie.

Pohnutniczy teren zajęty został przez Międzynarodowe Centrum Kongresowe. Owa hutnicza przeszłość przeszkodziła zresztą w budowie, gdyż podczas usuwania resztek składowiska odpadów natrafiono na substancje, których skład budził uzasadnioną obawę o bezpieczeństwo robotników. Był to okres załamania gospodarczego, więc gdy nałożyły się na to kłopoty wykonawcy, realizacja gmachu Międzynarodowego Centrum Kongresowego stanęła pod znakiem zapytania. Ostatecznie ze sporym — w stosunku do pierwotnie zakładanego terminu ukończenia w 2013 roku — opóźnieniem gmach w połowie 2015 roku ma już służyć katowiczanom. Zaprojektowała go firma JEMS Architekci (która nota bene przegrała o włos konkurs na projekt sąsiedniego gmachu NOSPR-u), kontrastując jego bryłę z ikonicznym Spodkiem.

Budynek zaprojektowano w kształcie prostopadłościanu — z „wgnieceniem” dachu, na którym urządzono ogród i przejście pomiędzy Spodkiem i pozostałą częścią Kwartału Kultury — ma ponad 34 tys. m kw. i mieści salę konferencyjną na 12 tys. miejsc oraz kilka mniejszych. Owo przejście ma zresztą wyraz symboliczny, gdyż "odtworza" przebieg biegnącej w ten sposób ulicy Peowików (później Kopalnianej) z Bogucic do Katowic.

Gmach MCK połączono kładką nad ul. Olimpijską z gmachem Narodowej Orkiestry Symfonicznej Polskiego Radia (plac Wojciecha Kilara 1). Obiekt wzniesiono w latach 2011–2014, na działce przy skrzyżowaniu ulicy Olimpijskiej i alei W. Roździeńskiego, kosztem 260 000 000 złotych. Budynek o wysokości 28 metrów posiada pięć kondygnacji nadziemnych i jedną podziemną, 26 000 metrów kwadratowych powierzchni użytkowej oraz kubaturę ponad 180 000 metrów sześciennych. Wewnątrz znajdują się dwie sale: kameralna na około 300 osób oraz duża, mogąca pomieścić 1 800 osób. Wokół mieści się atrium wraz z pomieszczeniami pomocniczymi (foyer, garderoba, lokal usługowy dla księgarni „Bookiestra”). Elewację pokryto szkłem i linkierową cegłą (użyto ponad 400 000 cegieł, wypalanych w XIX-wiecznym piecu Hoffmana z cegielni w Patoce). Generalnym wykonawcą inwestycji była firma Warbud. Gmach oficjalnie otwarto 1 października 2014 roku. Wokół niego znajdzie się dwuhektarowy park z amfiteatrem oraz

A to ciekawe!

Przed kościołem pw. św. Szczepana w Bogucicach zachował się krzyż z roku 1850 z inskrypcją: „Ten Krzyż / wystawili mieszkańcy / z Katowic / RP. / 1850”. Krzyż pierwotnie mieścił się w okolicach obecnego ronda gen. J. Ziętka (w miejscu wieżowca Śląskiej DOKP przy al. W. Roździeńskiego 1), a wystawili go E. H. B. Lesnik, E. Swoboda, K. J. Maksym.

Gmach Narodowej Orkiestry Polskiego Radia i Międzynarodowe Centrum Kongresowe (w głębi, po prawej). Zdjęcie z 2014 r.

ogród sztuki i ciek wodny na tzw. Alei Muzyków (ciąg płtychki sadzawek połączonych kaskadowo). Powstał także labirynt na rzucie planu centrum Katowic. Przed wejściem głównym wytyczono reprezentacyjny plac Wojciecha Kilara.

Muzeum Śląskie swój kształt wzięło z inspiracji miejscem, w którym zostało zlokalizowane. W miejscu w którym obecnie znajdują się obiekty Muzeum, przez blisko 200 lat fderowała kopalnia Katowice (wcześniej Ferdinand). Nie tylko był to zakład przemysłowy zniekształcający otoczenie, ale także potężna bariera oddzielająca Bogucice, do których terytorialnie należała, od Katowic. Zatem objęcie terenu przez właściciela przynajmniej temu miejscu całkiem odmienne funkcje sprawiło, że Muzeum jest spoiwem łączącym poszczególne części miasta. By jednak powstające obiekty nie stanęły na drodze fizycznemu połączeniu, wybrano koncepcję, która przewidywała minimalną ingerencję w powierzchnię poprzez uwolnienie jej od zabudowy.

Naturalnym jej rozwinięciem było więc — nawiązując bezpośrednio do miejsca — schowanie budowli pod ziemią. Funkcje Muzeum zlokalizowane są zatem w całości pod ziemią.

Większość zabudowy założenia znajduje się pod ziemią, na jej powierzchni zlokalizowano: hol centralny, budynek administracyjny, świetliki i wieżę widokową czyli stalową wieżę wyciągową szybu Warszawa. Pod powierzchnią są części: wystawiennicza, konferencyjna, magazynowa, garaż podziemny oraz część holu centralnego. Istniejące obiekty pokopalniane poddano rewitalizacji z przeznaczeniem na nową siedzibę Muzeum Śląskiego.

Nowe budynki powstały w 2013 roku, jednak wbrew obietnicom, nie udało się oddać ich zwiedzającym na Barbórkę w 2013 roku wskazując nowy termin na koniec 2015 roku.

Na terenie dawnej KWK Katowice, na północ od terenów zajętych przez Muzeum Śląskie, jeszcze bez gospodarza i ostatecznego przeznaczenia, znajdują się historyczne obiekty pokopalniane — zespół zabudowy szybu Bartosz, wpisany do rejestru zabytków 25 maja 1999 roku. Obejmuje on: nadszybie z wieżą o stalowej konstrukcji kratownicowej (z lat 1881–1883, wieża z roku 1900), maszynownię z wyposażeniem (obiekt z lat 1893–1895) oraz budynek siłowni i hali sprężarek. W maszynowni zachowała się oryginalna parowa maszyna wyciągowa z 1892 roku, produkcji Isselbergerhütte (wpisana osobno do rejestru zabytków ruchomych 31 sierpnia 1999 roku).

Miejsca pamięci

30 października 2014 roku odsłonięto - umieszczoną na podporze wieży szybu Warszawa II tablicę upamiętniającą fderującą w tym miejscu przez ponad 190 lat kopalnię Ferdinand (Katowice) i jej pracowników. Inicjatorem umieszczenia tej tablicy było Bractwo Gwarków Związku Górnośląskiego.

21 marca 2015 roku odsłonięto — na przedpolu Międzynarodowego Centrum Kongresowego — pomnik Henryka Sławika i Józefa Antalla seniora. W uroczystościach, w ramach obchodów Dnia Przyjaźni Polsko-Węgierskiej, wzięli udział prezydent RP Bronisław Komorowski oraz prezydent Węgier János Áder. Pomnik usytuowano przed głównym wejściem do Międzynarodowego Centrum Kongresowego.

Autorami koncepcji pomnika są Jan Kuka i Michał Dąbek. Tworzy go grupa drzew (gledicja trójcierniowa) i dwa równoległe betonowe mury, pokryte z zewnątrz stalą nierdzewną. Na pomniku umieszczono napisy poświęcone czynom Sławika i Antalla seniora (w języku polskim i węgierskim).

Długość:	6100 m (1180 m — długość odcinka pozostającego pod zarządem MZUim Katowice);
Szerokość ulicy na odcinku pod zarządem MZUim Katowice:	w najszerszym/najwyższym miejscu: jezdnia 11 m/11 m, chodnik 2 m/2 m
Liczba adresów:	1732
Zameldowanych w dniu 31.12.2011 r. było:	2794 osób
W I kwartale 2012 r. mieściło się przy niej:	419 firm
Klasa:	Droga Krajowa

Do 1922 r.	1922–1939	1939–1945	Po 1945 r.
			od 30 X 1956 r. al. Walentego Roździeńskiego

STAN OBECNY

Aktualnie al. Walentego Roździeńskiego jest jedną z najważniejszych dróg wylotowych w Katowicach w kierunku wschodnim. Zabudowa wzdłuż niej, zwłaszcza na wschód od węzła drogowego z ul. Murckowską, to głównie obiekty handlowo-usługowe. W latach 2010–2015 wybudowano nowy kompleks Muzeum Śląskiego, na terenach dawnej KWK Katowice, z zachowaniem zespołu zabudowy szybu Bartosz. Powstała także droga będąca przedłużeniem ul. J. Dudy-Gracza na północ (obecnie ul. T. Dobrowolskiego). Zostało również zmodernizowane skrzyżowanie z ul. Olimpijską — obok powstało Międzynarodowe Centrum Kongresowe oraz siedziba Narodowej Orkiestry Symfonicznej Polskiego Radia. Wytyczono także nowe ulice na pokopalnianym terenie: Olimpijska (w nowym śladzie), Sławomira Skrzypka, Henryka Mikołaja Góreckiego i Tadeusza Dobrowolskiego oraz plac Wojciecha Kilara.